

Wielki dzień narodu polskiego

Wielki to był dzień w życiu naszego narodu. Wielkość jego odczuwali wszyscy: zarówno ci, którzy uczestniczyli w pierwszym posiedzeniu pierwszego Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jako przedstawiciele narodu, jako członkowie najwyższego organu władzy państwowej, jak i ci, którzy byli świadkami tego historycznego posiedzenia — przodujący robotnicy, chłopci pracujący, inteligencja, kobiety i młodzież, zebrani na galeriach.

Odświętnie przystroił się gmach Sejmu na przyjęcie swych gospodarzy, którzy mieli dokonać pierwszego aktu ustawodawczego, wynikającego z nowej Konstytucji — wybrać najwyższe organy władzy i administracji państwowej. Radość i duma przepajała wszystkich posłów, że to w ich gronie zasiadł pierwszy budowniczy i kierownik zjednoczonej, niepodległej Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, przewodniczący Frontu Narodowego — towarzysz Bolesław Bierut.

I gdy na porządku obrad stanęła sprawa powołania Prezesa Rady Ministrów, na którego barkach — zgodnie z naszą Konstytucją — spoczywa główny ciężar odpowiedzialności za rządzenie państwem i za losy całego narodu, to uczucia i pragnienia wszystkich Polaków wyraził towarzysz Mazur, zgłaszając kandydaturę ukochanego naszego nauczyciela, towarzysza Bolesława Bieruta.

„Bolesław Bierut — stwierdził towarzysz Mazur — jest dla całego społeczeństwa uosobieniem tego, co w narodzie najlepsze, uosobieniem olbrzymiego wkładu, jaki klasa robotnicza wniosła do historii narodu“.

Przed kilku miesiącami obchodziliśmy 60-tą rocznicę urodzin towarzysza Bieruta. Znamy dobrze życie naszego nauczyciela, życie wypełnione walką i pracą. Walką o wolność Polski, o wyzwolenie ludu pracującego. Pracą nad zbudowaniem silnej Polski sprawiedliwej społecznej. Na życiu towarzysza Bieruta uczymy się wszyscy, którzy kochamy naszą ojczyznę i pragniemy

jej rozkwitu. Uczymy się bezgranicznego oddania sprawie ludu pracującego i sprawie Polski.

„To on wierny syn Partii, jej ukochany kierownik — mówił towarzysz Mazur, zgłaszając kandydaturę towarzysza Bieruta na stanowisko Prezesa Rady Ministrów — steruje dziś wielkim dziełem budownictwa ustroju socjalistycznego w naszym kraju, ustroju, który zapewni maksymalne zaspokojenie stale rosnących potrzeb materialnych i kulturalnych całego społeczeństwa w drodze nieprzerwanego wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej na bazie najwyższej techniki.“

To pod jego przewodnictwem naród polski zjednoczył się we Froncie Narodowym i tak jasnowidząco zademonstrował swą jedność w ostatnich wyborach do Sejmu.

Towarzysz Bolesław Bierut stał się sztandarem Frontu Narodowego, sztandarem politycznej jedności i siły narodu polskiego“.

I to jemu, najgodniejszemu spośród godnych, naród polski jednomyślnie powierzył najbardziej odpowiedzialne stanowisko w państwie, stanowisko sternika nawy państwowej. Pod jego to niezawodnym kierownictwem naród polski, zjednoczony we Froncie Narodowym, nasze dumne plany będzie przeobierał w kształt życia.

Jedność naszego narodu, która tak imponująco zamocowała się w dniu 26 października, święciła wczoraj swój wielki triumf. Sejmem zwycięskiej idei jedności narodu, jedności osiągniętej w walce o wyzwolenie narodowe i społeczne, w walce o wywłaszczenie wyzyskiwaczy, w walce o podźwignięcie miast i wsi z ogromu zniszczeń wojennych, o przezwyciężenie wiekowego zacofania i słabości naszego kraju, w walce o utworzenie nowego, szczęśliwszego życia człowieka pracy — nazwał Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej Marszałek - Senior, towarzysz Lucjan Rudnicki.

Istotnie jest to Sejm jedności narodu. I dla podkreślenia tej jedności posłowie zasiadający w

Sejmie zgrupowani w zespołach wojewódzkich. Wspólna bowiem dla partyjnych i bezpartyjnych jest troska i wspólny cel wszystkich przedstawicieli naszego narodu.

Wyrazem tej jedności był jednomyślny wybór Rady Państwa — tego najwyższego po Sejmie organu władzy państwowej. W skład Rady Państwa weszli przedstawiciele naszej Partii, przedstawiciele stronnictw politycznych oraz bezpartyjni posłowie. Na czele Rady Państwa stanął zasłużony, wybitny działacz robotniczy i państwowy, towarzysz Aleksander Zawadzki. Pod jego przewodnictwem Rada Państwa w przerwach między kadencjami sejmowymi, będzie — zgodnie z Konstytucją — sprawować najwyższą władzę państwową.

Wyrazem naszej jedności moralno - politycznej był wybór znakomitego uczonego, wybitnego działacza ruchu obrońców pokoju, bezpartyjnego posła, Jana Dembowskiego Marszałkiem Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

„Trzy aspekty: — powiedział Marszałek Dembowski — jedność narodu polskiego, oparcie budownictwa państwowego na podstawach naukowych i obrona pokoju świata, to trzy główne podstawy działalności naszego Państwa Ludowego i WYSOKA IZBA, ODDAJĄC JEDNOMYŚLNE SWE GŁOSY NA PRZEDSTAWICIELA TYCH WŁASNI KIERUNKÓW, raz jeszcze dała dobitny wyraz jednomyślności narodu polskiego w dziele budowy ustroju sprawiedliwości społecznej“.

Gdy wśród największej ciszy rozlegały się uroczyste słowa ślubowania posłów, ślubowania wierności narodowi polskiemu, wierności i oddania Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — to odczuwaliśmy wszyscy historyczną doniosłość przeżywaną chwilę. Jesteśmy bowiem jak jedna rodzina jednym zespołem celem — zbudowania Polski silnej i dostatniej, Polski socjalistycznej. I wiemy, że pod przewodnictwem towarzysza Bolesława Bieruta cel ten osiągniemy.

Pierwsze posiedzenie Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej Bolesław Bierut - Prezesem Rady Ministrów Aleksander Zawadzki — Przewodniczącym Rady Państwa Jan Dembowski — Marszałkiem Sejmu

WARSZAWA (PAP). — W dniu 20 listopada 1952 r. zebrał się na swe pierwsze, uroczyste posiedzenie Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, najwyższy organ władzy państwowej, w skład którego weszli, w wyniku historycznych wyborów z dnia 26 października br., wysunięci przez lud pracujący kandydaci Frontu Narodowego.

Najdonioślejszym momentem pierwszego posiedzenia było powołanie przez Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej pierwszego posła narodu, przewodniczącego Ogólnopolskiego Komitetu Frontu Narodowego, Bolesława Bieruta na stanowisko Prezesa Rady Ministrów. Sejm dokonał wyboru Rady Państwa, Marszałka i Wicemarszałków. Na Przewodniczącego Rady Państwa wybrany został zasłużony działacz robotniczy i państwowy pos. Aleksander Zawadzki. Marszałkiem Sejmu wybrano pos. Jana Dembowskiego, znakomitego uczonego, wybitnego działacza ruchu obrońców pokoju, prezesa Polskiej Akademii Nauk.

Już na długo przed godziną 10 wypełnia się piękna sala Sejmu. Posłowie: przodujący robotnicy i chłopci, ludzie nauki, przedstawiciele świata kultury i sztuki, inżynierowie, nauczyciele zasiadają na ławach poselskich zespołami wojewódzkimi.

W łóżach dyplomatycznych zajmują miejsca członkowie Korpusu Dyplomatycznego.

Do ostatniego miejsca wypełniają się galerie dla publiczności. Tu w pierwszych rzędach zasiadli przedstawiciele zastępców posłów z poszczególnych okręgów wyborczych.

Wypełniona jest po brzegi łóża prasowa.

Punktualnie o godzinę 10 na salę obrad przybywa pierwszy poseł narodu, przewodniczący Ogólnopolskiego Komitetu Frontu Narodowego, Prezydent Bolesław Bierut, który zajmuje miejsce na ławach poselskich, witany gorącą długotrwałą owacją zgromadzonych.

Posiedzenie otwiera pos. Lucjan Rudnicki, jeden z najstarszych posłów, któremu Rada Państwa powierzyła dokonanie otwarcia Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Otwierając obrady poseł Rudnicki wygłasza przemówienie. (Przemówienie podajemy na str. 2).

Po przemówieniu pos. Rudnickiego, przyjętym b. gorąco, pos. Kłosewicz w imieniu zespołów poselskich miasta Warszawy, województwa katowickiego, województwa krakowskiego proponuje wybór na Marszałka Sejmu znakomitego uczonego, wybitnego działacza ruchu pokoju, posła Jana Dembowskiego. Propozycję tę Izba wita hucznie, długotrwałymi oklaskami.

W głosowaniu Sejm jednomyślnie wybrał pos. Jana Dembowskiego na Marszałka Sejmu. Marszałek Dembowski wśród burzliwych braw objmuje przewodnictwo i wygłasza przemówienie. (Przemówienie podajemy na str. 3).

W imieniu wojewódzkich zespołów poselskich: wrocławskiego i kieleckiego pos. Juszkwiewicz zgłasza następnie na wicemarszałka Sejmu — pos. pos. FRANCISZKA MAZURA z Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, JÓZEFA OZGĘ - MICHAŁSKIEGO ze Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego i STANISŁAWA KULCZYŃSKIEGO ze Stronnictwa Demokratycznego.

Sejm głosuje nad każdą ze zgłoszonych kandydatur oddzielnie.

Posłowie: Franciszek Mazur, Józef Ozga-Michałski i Stanisław Kulczyński wybrani zostali na Wicemarszałków Sejmu jednomyślnie.

Wicemarszałkowie witani oklaskami zajmują miejsca przy stole przewodniczącym.

Pos. Wicha przedstawia następnie projekt ślubowania poselskiego. Projekt wniesiony przez zespół poselski m. st. Warszawy brzmi:

„Ślubuję uroczysto jako poseł na Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej pracować dla dobra Narodu Polskiego i pogłębiać jego jedność, przyczyniać się do umocnienia więzi władzy państwowej z ludem pracującym miast i wsi, czynić wszystko dla utrwalenia niepodległości i suwerenności oraz dla pomyślnego rozwoju Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej“.

Sejm uchwalił zgłoszony projekt ślubowania poselskiego.

Następuje uroczysty moment ślubowania. Wszyscy posłowie powsta-

(Dokończenie na str. 2)

Przewodniczący Rady Państwa
ALEKSANDER ZAWADZKI

Bolesław Bierut jest dla całego społeczeństwa uosobieniem tego, co w narodzie najlepsze

Przemówienie Wicemarszałka Sejmu Franciszka Mazur

Wysoka Izbo!

Zgodnie z artykułem 29 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — Sejm powołuje Prezesa Rady Ministrów.

Główny ciężar sprawowania rządów w państwie, zgodnie z naszą Konstytucją spoczywa na Rządzie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, a najtrudniejsze obowiązki, największą odpowiedzialność za losy narodu dźwiga kierownik Rządu — Prezes Rady Ministrów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Musimy więc na to właśnie stanowisko, na stanowisko Prezesa Rady Ministrów wysunąć najbardziej utalentowanego i zahartowanego w walce, najwierniejszego interesom narodu i państwa obywatela Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Obywatelu Posłowie!

Bolesław Bierut jako Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej spełniał nie tylko te obowiązki, które zgodnie z Konstytucją przechodzą obecnie na Radę Państwa, lecz przewodniczył również na ważniejszych posiedzeniach Rady Ministrów, na których zapadały ważne decyzje dla naszego państwa i naszego narodu.

Od czterech lat jest on ponadto Przewodniczącym Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej — tej partii, która stała się siłą przewodnią naszego narodu w ciężkim okresie niewoli okupacyjnej, która kierując losami naszego państwa od chwili wyzwolenia Polski, Dlatego też wysiłki wskazania Bolesława Bieruta — jako czołowego przywódcy klasy robotniczej nadawały kierunek naszej pracy we wszystkich dziedzinach życia państwowego, gospodarczego i kulturalnego.

Bolesław Bierut jest dla całego społeczeństwa uosobieniem tego, co w narodzie najlepsze, uosobieniem obywatelskiego wkładu, jaki klasa robotnicza wniosła do historii narodu. (Długotrwałe oklaski).

Jego działalność rozpoczyna się w tak dalekie już dni, okrytego chwałą roku 1905, kiedy jako młodziutki uczeń podjął walkę o polską szkołę. Rozwija się ona poprzez lata walki z caratem, poprzez solidarność z Wielką Socjalistyczną Rewolucją Październikową w latach 1917 — 1918, znajduje dalszy wyraz w rewolucyjnej pracy w Polsce międzywojennej. Trwa poprzez lata więzień i niezmordowanej, nieugiętej walki przeciwko rządowi kapitalistów i obszarników, utrzymujących kraj w nędzy, ciemności i zarośnięciu.

Przez cały ten długi czas Bolesław Bierut walczył w pierwszych szeregach Partii Komunistycznej, niezłomnie wierny sprawie klasy robotniczej, sprawie mas ludowych, sprawie narodu polskiego.

W mroczne lata okupacji, gdy naród polski w ciężkich zmaganiach z okupantem walczył o swe istnienie, gdy tylko polityka nieugiętej walki z faszystym hitlerowskim, gdy tylko polityka konsekwentnego sojuszu, braterstwa broni i przyjaźni ze Związkiem Radzieckim mogła uratować nasz naród od ostatecznej zagłady — Bolesław Bierut w tej walce o wyzwolenie ojczyzny, jako kierownik podziemnej Krajowej Rady Narodowej wyrasta na czołowego przywódcę narodu.

Od historycznej Nocy Sylwestrowej 1943/44 roku nie wielkiego nie działo się w Polsce bez jak najbardziej czynnego, decydującego udziału Bolesława Bieruta.

To on stał na czele państwa, kiedy władza ludowa oddawała chłopom ziemię obszarniczą i mobilizowała naród pod sztandary Odrodzonego Wojska Polskiego, które u boku Armii Radzieckiej walczyło o wyzwolenie nie całości ziem polskich i doszło zwycięsko do Berlina.

To on przewodził obozowi demokracji ludowej w walce o umocnienie Państwa Ludowego, w walce z agenturami imperialistycznymi i bandami reakcyjnymi, które dążyły do rozpętania wojny domowej i narzucenia naszej ojczyźnie ponownie jarzma rodzimych i obcych wyzyskiwaczy.

To pod jego kierownictwem naród nasz umacniał więzy łączące Polskę Ludową z wielkim krajem socjalizmu — Związkiem Radzieckim, którego armie przyniosły nam wyzwolenie spod jarzma hitlerowskiego, z krajem — którego przykład i pomoc jest decydującym czynnikiem wszystkich osiągnięć naszego budownictwa. (Długotrwałe oklaski).

To jego myśli i troska towarzyszyła milionom Polaków, którzy ruszyli na Zachód, aby zasiedlić opustoszałe i zniszczone nasze płaszczyzny Ziemi Zachodniej, budować no-

we życie na zgłiszczach i ruinach, aby zamienić je w kwitnący kraj, nieodłączną składową część Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. (oklaski)

To dzięki Bolesławowi Bierutowi naród polski dźwignął z gruzów naszą biatarską stolicę — Warszawę.

To on był głową naszego państwa w okresie realizacji planu 3-letniego, planu uruchomienia życia gospodarczego kraju, planu odbudowy zniszczonych miast, osiedli i wsi, ożywienia na nowo spustoszonych przez wroga fabryk i zakładów przemysłowych.

To on wniosł swój decydujący wkład do opracowania wielkiego Planu 6-letniego, planu przemiany Polski w kraj przemysłowy, kraj nowoczesnej techniki, w przemyśle rolnictwie, kraj wysokiej wydajności pracy i rosnącego dobrobytu narodu.

To on przewodził nam w walce o przełamywanie trudności na naszej drodze, o wzmożenie naszego twórczego wysiłku, w walce o realizację Planu 6-letniego, w walce o pokój.

To on — wierny syn Partii, jej ukochany kierownik — steruje dziś wielkim dziełem budownictwa ustroju socjalistycznego w naszym kraju, ustroju, który zapewni maksymalne zaspokojenie stale rosnących potrzeb materialnych i kulturalnych całego społeczeństwa w drodze nieprzerwanego wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej na bazie najwyższej techniki.

To pod jego przewodnictwem naród polski zjednoczył się we Frontie Narodowym i tak jaskrawo zademonstrował swą jedność w ostatnich wyborach do Sejmu.

Towarzysz Bolesław Bierut stał się sztandarem Frontu Narodowego, sztandarem politycznej jedności i siły narodu polskiego. (Długotrwałe oklaski).

Spośród wszystkich obywateli kraju, towarzysz Bolesław Bierut jest najbardziej godnym, najbardziej odpowiedzialnym w Polsce stanowiska państwowego — stanowiska Prezesa Rady Ministrów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. (burzliwe oklaski).

Dlatego też w imieniu Rady Senatorów, zgodnie z art. 29 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, składam wniosek o powołanie na Prezesa Rady Ministrów — wielkiego budowniczego i kierownika nowej, zjednoczonej, niepodległej Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, posła na Sejm — towarzysza Bolesława Bieruta. (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Jedność narodu polskiego oparcie budownictwa państwowego na podstawach naukowych i obrona pokoju świata to trzy główne podstawy naszego Państwa Ludowego

Przemówienie Marszałka Sejmu Jana Dembowskiego

Wysoka Izbo! Składam serdeczne podziękowanie kolegom posłom za powołanie mnie na Marszałka Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Jest to dla mnie nie tylko wysoki zaszczyt, ale jest to przede wszystkim dowód wielkiego zaufania i przyrzekam uczynić wszystko, aby tego zaufania nie zawieść. Rozumiem dobrze, że zaszczyt przypada w udziale nie mojej osobie. Przypada on sferom obywateli naszego kraju, które reprezentuję. Zagadnienie ujmuję w trojakiem aspekcie.

Reprezentuję w pierwszym rzędzie liczne rzesze obywateli, nie należących do Partii lub Stronnictw Politycznych, którzy włączyli się w jej

Sprawozdanie z posiedzenia Komisji dla opracowania regulaminu Sejmu

WARSZAWA (PAP). — Dnia 20 bm o godzinie 10.00 pod przewodnictwem posła Mariana Rybickiego Komisja dla opracowania regulaminu Sejmu. Projekt regulaminu po przedyskutowaniu poprzednich artykułów, został przyjęty z poprawkami redakcyjnymi.

W dyskusji głos zabierali posłowie: Jodłowski, Łaniewski, Wasilkowski, Frankowski, Skibiński, Alster i Błażek. Komisja postanowiła wystąpić do Sejmu z wnioskiem o uchwalenie regulaminu Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

ni w dzieło budownictwa państwowego. Świadczy o tym wspaniały wynik wyborów do Sejmu, w których ponad 99 proc. oddanych głosów padło na listę Frontu Narodowego, któremu przewodzi Wielki Budowniczy Polski Ludowej prezydent Bolesław Bierut. (oklaski). Fakt ten zadokumentował jedność wszystkich obywateli w sprawie budowy naszego życia państwowego, utrwaleńa niepodległości i bezpieczeństwa naszej ojczyzny. Cały naród, bezpartyjni na równi z partyjnymi przedstawiciele wszystkich warstw społeczeństwa zgodnie oddali swój głos na tych, którzy będą wcielali w życie postanowienia naszej pięknej Konstytucji, mającej na celu dobro, godność i szczęście człowieka.

Po drugie, reprezentuję świat nauki. Po raz pierwszy w naszym kraju nauka staje w tak bliskim bezpośrednim kontakcie z życiem i potrzebami społeczeństwa. Nauka jest wielkim konstruktorem, pomaga ona skutecznie w budowaniu trębów nowej państwowości, dokonuje obywatelskiej pracy twórczej, w której nie ma miejsca na dyktando i przygodną wznalazczość, lecz gdzie wszystko opiera się na

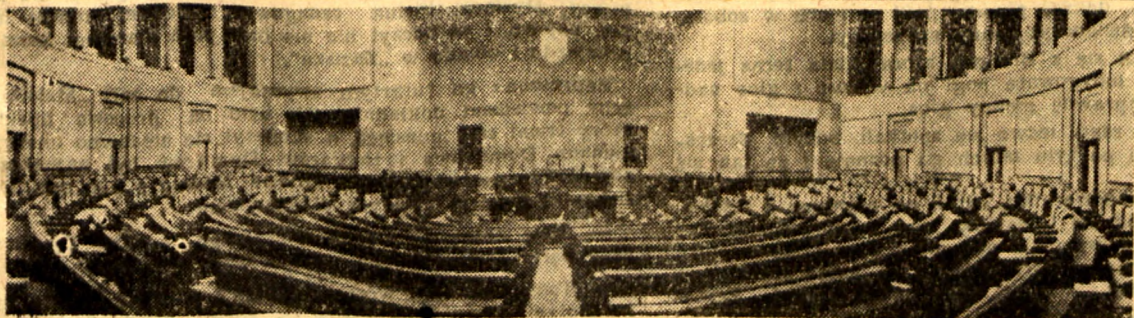
gruntownej wiedzy i rozległym doświadczeniu ludzi nauki. Nasz uczeń z całą gotowością oddaje swoje siły i zdolności sprawie rozwoju nauki, służącej potrzebom narodu.

Po trzecie, reprezentuję liczną w naszym kraju obóz aktywnych bytówników o pokój, o pokojowe i przyjazne współżycie narodów bez względu na różnicę w ich ustroju społecznym, o pogłębienie naszego sojuszu z wielkim Związkiem Radzieckim. W walce o pokój świata Polska ma piękne tradycje, nasz to bowiem kraj wniosł tak poważny wkład do światowego ruchu pokoju w samym jego zaraniu, ruchu nie nającego w swojej skali sobie podobnych w dziejach ludzkości.

Te trzy aspekty: jedność narodu polskiego, oparcie budownictwa państwowego na podstawach naukowych i obrona pokoju świata, to trzy główne podstawy działalności naszego Państwa Ludowego i Wysoka Izbo, oddając jednogłośnie swe głosy na przedstawicieli tych właśnie kierunków, raz jeszcze dala dobitny wyraz jedności narodu polskiego w dziele budowy ustroju sprawiedliwości społecznej. To chciałbym wyraźnie podkreślić. (Długotrwałe oklaski).

Marszałek Sejmu
JAN DEMBOWSKI

Tak wygląda sala posiedzeń Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
(CAF — fot. Dąbrowiecki)

